

THICH NHAT HANH

In het nu

Meditaties over tijd, liefde en geluk

THICH NHAT HANH

In het nu

Meditaties over tijd, liefde en geluk

th ten have

Inhoud

Inleiding 7

De weg naar binnen 17

Nu ik kan zien 53

Noten 113

Inleiding

De weg naar binnen

Toen ik 23 jaar was, leerde ik de twee arme, jonge dichters Tru Vu en Quach Thoai kennen. In die tijd leefde ik als jonge monnik in de Bron van Ontwaken Tempel in het haven-district van Saigon. Het was herfst 1949 en in het hele land woedde al drie jaar lang een verschrikkelijke strijd tegen het Franse koloniale regime. De Fransen wilden het land behouden als kolonie, terwijl de verzetsstrijders vochten voor een onafhankelijk Vietnam.

De dichters woonden in de tempel en voor kost en inwoning onderwezen zij Vietnamese literatuur aan de novicen. De Dragon River Press had net besloten om een reeks gedichten van mij uit te geven onder de titel *Reed Flute in the Autumn Twilight*. Het was mijn eerste boek en als honorarium kreeg ik 50 exemplaren. Die had ik allemaal uitgedeeld aan mijn vrienden, waardoor ik er geen een meer over had voor de twee jonge dichters.

Op een middag onderwees ik de novicen van de Tempel van Ontvankelijke Luister, gelegen aan een weg die de Fransen

de Rue de Lorgeril noemen, toen Tru Vu me kwam opzoeken. Hij had een exemplaar van *Reed Flute in the Autumn Twilight* kunnen krijgen op het kantoor van de Dragon River Press en was in de Tao Dan Tuin in het gras gaan liggen lezen. Hij viel in slaap en toen hij weer wakker werd, welde het gedicht ‘Dichterlijke inspiratie’ in hem op. Hij zocht mij meteen op en bood het me aan. Uit deze hartelijke uitwisseling groeide een diepe band tussen ons twee.

Tru Vu gaf zijn gedicht deze opdracht mee: ‘Voor Thich Nhat Hanh – Als brug tussen spiritualiteit en poëzie.’ Maar ik vroeg me af of zo’n brug wel nodig is. Is poëzie dan geen spiritualiteit? En is spiritualiteit geen poëzie? Enkele maanden later gebruikte ik in mijn reeks gedichten met als titel *The Golden Light of Spring* twee zinnen die de onderlinge verbondenheid en het diepe interzijn tussen poëzie en boeddhisme benadrukken. De betreffende passage ging over het heengaan van de Boeddha:

*Dat het stralende licht van het gouden pad – de bron van
poëzie – de diepten van de donkerste nacht mag verlichten.*

Het lied van Oneindigheid

Van de twee dichters zagen we Tru Vu vaker dan Quach Thoai. Hoewel de gedichten van Quach Thoai blijk gaven van een sterke, stoutmoedige geest, was hij fysiek erg zwak en na enkele jaren overleed hij aan tuberculose. Tussen zijn manuscripten vonden we het gedicht ‘De dahlia’, dat me diep raakte:

*Op je gemak sta je bij het hek
en lacht je verwonderende lach.
Ik ben sprakeloos, mijn zintuigen vol
met klanken van je wonderschone lied,
dat begin noch einde kent.
Ik buig mij diep.*

Enkele jaren later kreeg Quach Thoai's mooie, wonderbaarlijke bloem een plek in mijn gedicht 'April':

*... De zon komt op.
Een van je kleine blaadjes draagt een dauwdruppel,
een imitatie van de zon, stralend en schijnend.
Het woud lijkt niet te beseffen dat jij hier staat,
hoewel je je onsterfelijke lied al aan het zingen bent.
Het klinkt alsof het lied hier altijd al aanwezig was,
in deze stemmige atmosfeer van het diepe woud...*

Het gouden pad

De zenleraar Mat The en de schrijver Nguyen Trong Thuat inspireerden me in mijn jonge jaren om monnik te worden. Nguyen Trong Thuat schreef het beroemde boek *De watermeloen*, een van de eerste Vietnamese romans. Hij schreef ook een

heel inspirerend historisch boek over de zentraditie in Vietnam. De tekst werd als een reeks artikelen in het tijdschrift *Torch of Wisdom* geplaatst. De zenleraar Mat The was een briljant geleerde met een geweldige toekomstvisie op het Vietnamese boeddhisme. Zijn pioniersboek *The Spring of Ethics* werd gepubliceerd in 1942, het jaar waarin ik in het klooster trad. In zijn boek pleit Mat The voor een vorm van boeddhisme met als missie ‘een nieuwe lente’ voor Vietnam. Hij was ervan overtuigd dat de boeddhistische spiritualiteit en ethiek de weg konden effenen voor de bevrijding van de mensheid uit de benauwenis veroorzaakt door twijfel, wanhoop en verdorvenheid. Hij schreef ook poëzie, vaak hele zachtmoedige, pure gedichten:

*De maan schijnt na een regenbui
In de tuin een geurend briesje
Een klok klinkt in de stilte van de avond
Vragend: wiens ziel is wakker geworden?*

Zenleraar Mat The

Thay Mat The werd op twaalfjarige leeftijd tot monnik gewijd in het Bamboebos Klooster in Hue. In die tijd kwam Dam Phuong, een van Vietnams eerste feministen en een invloedrijk schrijfster, regelmatig naar de tempel om de monniken literatuuronderricht te geven en hen het moderne Vietnamese schrift te leren. Veel monniken konden in die dagen beter Sino-Vietnamees, dat gebruikmaakt van Chinese tekens, lezen en schrijven. Het nieuwe systeem daarentegen maakt gebruik van het Latijnse alfabet. Thay Mat The sprak en las zowel Chinees als Vietnamees en kon daarom ook de Franse taal leren. Hierdoor kon hij de meest recente boeken over het boeddhisme lezen die Franse wetenschappers publiceerden. Later studeerde hij aan het Xiao Shan Buddhist Institute in China. Al voor hij zijn monniksgeloften aflegde, was hij een gerespecteerd professor in het boeddhisme met publicaties van zijn hand over de geschiedenis van het boeddhisme in Vietnam.